

ха; за первый путь, она може да познае колко е злосчастіе то на родители-те ѝ.

Въ това время бѣше въ пятнадесять годишній-атъ свой возрастъ, гдѣ-то она первый путь примысли да отиде въ Петербургъ да замоли баща си.

Она сама казваше, че единъ день когда-то молитва-та си совершаваше, счастлива-та тая мысль представила ѝ ся на умъ-атъ като една свѣтковица, коя-то ѝ причини едно неисказанно смущеніе. Она всегда увѣрена бѣше че това быде една Божія промысль, и тверда-та нейна вѣра е, която послѣ ѝ даде дерзновеніе срещу все-те обстоятелства, кои-то можаха да я отчаятъ.

До този часъ сердце-то ѝ не ся надѣваше че ще ся избави. Това ново чувство наполни я съ голема радость: тотчасъ хвана Богу да ся моли; но понятія-та ѝ бѣха така смутени, щото, като она сама незнаеше какво отъ Бога да попроси, помоли му ся токмо да я нелиши отъ счастье-то, кое-то осѣждаше и кое-то незнаеше какъ да го нарече. Послѣ малко обаче намѣреніе-то, кое-то бѣше положила да иде въ Петербургъ да падне предъ Императорскы-те нозѣ и